

## [Justitsministeren]

ge offentlige interesser og synspunkter. Fremfor speciel saglig indsigt lægges der vægt på, at de besidder almene kvalifikationer grundet i en erfaring og placering, som må antages at give naturlige forudsætninger for at bestride hvervet.

Udnævnelsen af de offentlige repræsentanter foretages efter de nærmere retningslinjer i betænkningen fra folketingets erhvervsudvalg. Det er således her anført, at i tilfælde, hvor handelsministeren under hensyntagen til et pengeinstituts særlige lokale tilknytning anser lokal bistand til udpegelsen eller en lokal indstilling for påkrævet, forudsættes henvendelse herom rettet til vedkommende primær- eller amtskommune. I andre tilfælde forudsættes udnævnelse foretaget uden forudgående indstilling. I overensstemmelse hermed sker udnævnelse i almindelighed på grundlag af indstillinger fra kommunalbestyrelser eller amtsråd.

Kredsen af offentlige repræsentanter, hvis antal er på omkring 250, har fået en alsidig sammensætning af personer med forskellig baggrund i erhvervsmæssig stilling, som erhvervsdrivende, som lønmodtagere m. v. Der er lagt særlig vægt på, om de pågældende på andre områder har vist interesse for og indsigt i samfundets anliggender. Ordningen er således blevet administreret ud fra det grundsynspunkt, at formålet har været at sikre, at også andre synspunkter kan komme til orde i pengeinstitutts forretningspolitik end dem, der udgår fra kredsen af aktionærer eller garantanter, der vælger den øvrige bestyrelse. Banker og sparekasser er jo ikke alene erhvervsvirksomheder, men også virksomheder, der i deres arbejde er med til at gennemføre en del af samfundets penge- og kreditpolitik og af samfundets erhvervs politik.

Afslutningsvis vil jeg gerne fremhæve, at de offentlige repræsentanter i pengeinstitutterne jo ikke er nogen ny foreteelse. Ordningen blev indført i visse sparekasser allerede med sparekasseloven af 1919 og udvidet til at omfatte alle sparekasser i 1937. I forbindelse med behandlingen i 1974 af forslaget til bank- og sparekasselov oplyste Danmarks Sparekasseforening, at sparekasserne kun havde haft gode erfaringer med bestemmelsen i sparekasseloven af 1937 om offentlig repræsentation.

Det er derfor min opfattelse, at repræsentationen for det offentlige er til nytte i det

samvirke, der foregår mellem pengeinstitutter og samfund, og jeg må følgelig på regeringens vegne afvise det forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser, som medlemmer af fremskridtpartiet har fremsat.

**Askjær Jørgensen (FP):**

Det, fremskridtpartiet kæmper for, er at få bragt orden i Danmark, i vor økonomi og i beskæftigelsen. Det skal bl. a. ske ved, at vi skal have lavet det sådan, at vi har et erhvervsvenligt samfund.

Den lov, vi her ønsker ændret ved, hvad er det? Ja, det er en lov, der indeholder noget om, at det offentlige skal bestemme, hvordan erhvervsvirksomheder skal fungere. Det er skadeligt for erhvervsvirksomheder. Hvis de argumenter, vi hører fra regeringen, skulle holde stik, så skulle der være mange andre slags erhvervsvirksomheder, det offentlige skulle have repræsentanter i.

Når vi har fremsat forslaget her, så er det bl. a. for at sætte fokus på, at det er en uskik, at det offentlige skal blande sig i, hvordan erhvervsvirksomheder skal drives. Vi har i erhvervsudvalget nu afsluttet behandlingen af rentemarginalloven. I det stof, man har læst i forbindelse med det, har man set, at en lov som rentemarginalloven er helt, helt overflødig. Det er nøjagtig på tilsvarende måde med disse samfundsrepræsentanter i pengeinstitutterne: de er helt, helt overflødige. De gør ingen gavn. De mennesker, der har forstand på at drive pengeinstitutter, det er de mennesker, der driver dem. Det er bankernes og sparekassernes personale og ledelse og direktioner rundt omkring. Man skal lade disse mennesker tage sig af disse opgaver; det er dem, der har begreb om det.

Det er noget besynderligt noget at tro, at folk, man tilfældigt udvælger og udpeger politisk, skulle have begreb om at tilføre noget positivt til pengeinstitutterne. Det er vor bestemte opfattelse i fremskridtpartiet, at det, at man har disse samfundsrepræsentanter, det er noget, man først og fremmest har for at kunne uddele gode belønninger til folk, der har gjort tro partisoldatarbejde i visse partier. Det koster en masse penge. Det skader dem, der skal låne pengene, fordi renten bliver højere osv. Det er en linje, som er karakteristisk for et socialdemokratisk samfund, hvor arbejdsløsheden vokser og vokser.